

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

Ред'ярд КіпЛінг

ЯК
НАПИСАТИ
НАЙПЕРШОГО
ЛЮДИ

Тафі і ТеґґмаЙ

Одна зі знаменитих «Таких собі казок» Ред'ярда Кіплінга, найперша, у якій юні читачі знайомляться з чудовою печерною родиною – Теґґмаєм, Тешумай і їхньою донею Тафі. У казці нам належить разом із непосидючою Тафі написати найпершого у світі листа. Звісно, завдання це не з легких – у книжці буде багато списів, непорозумінь і добірної багнюки, але врешті листа буде доставлено і прочитано. Як? Дізнастесь з книжки!

Книжкою «Як написали найпершого листа» видавництво «Навчальна книга – Богдан» не лише розпочинає видання казкової трилогії Кіплінга про Теґґмайське плем'я, але й дарує читачам неповторні ілюстрації київського художника Володимира Штанка, які було високо відзначено навіть у Кіплінгівському товаристві Великобританії.

Для молодшого шкільного віку.

переклад Володимира Чернишенка

Ілюстрації Володимира Штанка

Перекладено за виданням: Just So Stories. Rudyard Kipling.
Wordsworth Editions Limited. 1993

ЯК НАПИСАЛИ НАЙПЕРШОГО ЛИСТА

У сиву давнину жив собі неолітичний чоловік. І був він ні скотом, ні готом, ні кельтом, ні шмельтом, і навіть не дравідійцем. Хоча, мої любі, цілком міг би бути кимсь із них. Він був печерною людиною і мешкав у печері, майже не носив одягу, не вмів читати й писати, та й не особливо прагнув навчитися. І він був цілком щасливий, окрім того часу, коли був голодний. Його звали Тегумай Бопсулай, що означає «Чоловік-що-не-рушає-зопалу», але ми, мої любі, зватимемо його Тегумаєм, для зручності. Тегумаєву дружину звали Тешумай Тевіндров, що означає «Жінка-що-забагато-запитує», але ми, мої любі, казатимемо на неї Тешумай, для зручності. Їхню маленьку донечку звали Тафімай Металумай, що означає «Мале-вреднуче-дівчисько-котрому-слід-би-дати-прочухана», але я буду називати її Тафі. Вона була Тегумаєвою мазункою і маминою мазункою, тож їй насправді не давали й половини того прочухана, на який вона заслуговувала. І вони утрюх жили дуже щасливо. Щойно ставши на ніжки, Тафі почала скрізь ходити за своїм татком. Часто вони поверталися до печери лише добряче зголоднівши, і тоді Тешумай Тевіндров казала:

– Де, заради всього святого, ви зуміли так жахливо вимазюкатися?! Справді, любий Тегумаю, ти нічим не ліпший за мою любу Тафі.

А тепер слухайте уважно!

Одного разу Тегумай Бопсулай вирушив через боброве болото до ріки Вагай, щоб наколотися списом кілька рибин на вечерю. За списа він мав дрючок із акулячим зубом на кінці. Та не встиг мисливець вполювати бодай одну рибину, як випадково розламав списа навпіл, влучивши в камінь на річковому дні. Додому було далеченько (вони навіть узяли з собою полуденок у невеличкій торбинці), а Тегумай забув прихопити запасного списа.

– Тут же аж кишить рибою! – бідкався Тегумай. – А я півдня змарную, щоб його полагодити!

– Але ж удома є ще твій великий чорний спис! – сказала Тафі. – Давай-но я збігаю до печери і попрошу його в матері!

– Тут задалеко для твоїх ноженят, – лагідно промовив Тегумай. – До того ж, ти можеш дорогою впасти в боброве болото і втопитися. Ні, ми мусимо мужньо зносити негаразди.

Він сів на землю, витяг свою торбинку з оленячими сухожилками, смужками шкіри та грудочками бджолиного воску й заходився лагодити списа.

Тафі встигла біля нього, підперши голову руками і бовтаючи ніжками у річкової воді. Вона глибоко задумалась.

– Знаєш, татку, – сказала вона, – це страшенно несправедливо, що ми не вміємо писати. Якби ми вміли, ми б могли надіслати матері листа і попросити її принести нам списа...

– Тафі! – відповів Тегумай. – Скільки разів можна тобі казати, що лаятися негарно! Несправедливо – погане слово! Але це й справді було би зручно – написати додому.

Саме тоді берегом ріки проходив чужинець. Він належав до далекого племені тевара, і тому не розумів Тегумасвої мови. Але він зупинився і усміхнувся до Тафі, адже й сам мав маленьку донечку вдома. Тегумай тим часом розплутував клубок оленячих сухожилків і нічого не помічав.

– Ходи сюди! – покликала чужинця Тафі. – Ти знаєш, де живе моя матуся?

І чужинець відповів: «Гм...», адже, як вам відомо, був теварцем.

– Дурненький! – сказала Тафі і смикнула ніжкою, бо побачила у воді зграйку величеньких коропів, яких її татко не міг уполювати без списа.

– Не набридай дорослим! – гукнув їй Тегумай, навіть не обертаючись від своєї роботи.

